

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Rączka

w sprawie z powództwa M.G-W.
przeciwko Prokuraturze Regionalnej w [...] o wynagrodzenie i ustalenie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 stycznia 2018 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w G.
z dnia 25 listopada 2016 r., sygn. akt VII Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 25 listopada 2016 r., sygn. akt VII Pa [...] Sąd Okręgowy w G. w sprawie z powództwa M.G-W. przeciwko Prokuraturze Regionalnej w [...] o wynagrodzenie i ustalenie, oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego [...] w G. z 1 lipca 2016 r., sygn. akt VI P [...], którym Sąd oddalił powództwo.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy. Stan faktyczny nie był sporny między stronami.

Powód, w okresie od października 1999 r. do kwietnia 2002 r. odbył pozaetatową aplikację prokuratorską w Prokuraturze Rejonowej w G.. Następnie, po uzyskaniu pozytywnego wyniku egzaminu prokuratorskiego i po odbyciu

asesury, od dnia 5 maja 2005 r. objął stanowisko prokuratora Prokuratury Rejonowej w W.

Na podstawie decyzji Prokuratora Generalnego z 18 września 2007 r. powód został oddelegowany z miejsca dotychczasowej pracy do pełnienia czynności służbowych w Wydziale II Zamiejscowym w G. - Biura do Spraw Przestępczości Zorganizowanej Prokuratury Krajowej. Czynności w tym Wydziale powód pełnił do 31 marca 2009 r.

W dniu 1 kwietnia 2009 r., na podstawie decyzji Prokuratora Generalnego z 27 marca 2009 r., powód został oddelegowany do pełnienia czynności służbowych w Wydziale V do Spraw Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w [...]. Na mocy kolejno wydawanych decyzji delegację tę przedłużano, na czas określony. Natomiast od 1 stycznia 2013 r. okres delegacyjny został zmieniony na czas nieokreślony.

Prokurator Okręgowy w G. decyzją z 1 października 2009 r., w związku z dalszym delegowaniem powoda do wykonywania czynności służbowych w Prokuraturze Apelacyjnej w [...], przyznał powodowi wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej przy zastosowaniu mnożnika 2,75 podstawy wynagrodzenia zasadniczego prokuratora aż do zakończenia okresu delegacji.

W dniu 30 marca 2010 r. powód otrzymał nominację na stanowisko prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. będąc w dalszym ciągu delegowanym do Prokuratury Apelacyjnej w [...].

Natomiast w dniu 23 czerwca 2015 r., na podstawie decyzji Prokuratora Generalnego z 16 czerwca 2015 r. powód otrzymał nominację na stanowisko prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...].

Pismem z dnia 29 czerwca 2015 r. powód zwrócił się do Prokuratury Apelacyjnej w [...] (poprzedniczki prawnej pozwanej) o ustalenie wynagrodzenia w stawce ósmej, przy zastosowaniu mnożnika 2,92. Tego samego dnia przyznano powodowi wynagrodzenie w stawce siódmej, przy zastosowaniu mnożnika 2,75.

Pismem z dnia 9 lipca 2015 r. poprzedniczka prawna pozwanej nie uwzględniła wniosku powoda o przyznanie wynagrodzenia w stawce ósmej. Wobec powyższego, powód otrzymał wynagrodzenie zasadnicze, w stawce siódmej, tj. 3.739,97 zł x 2,75 (mnożnik) za cztery kolejne miesiące (lipiec, sierpień,

wrzesień i październik 2015 r.).

W dniu 30 lipca 2015 r. powód zwrócił się z prośbą do Prokuratora Generalnego o zajęcie stanowiska w kwestii ustalenia wynagrodzenia za pracę. W odpowiedzi na pismo, z dniem 4 września 2015 r. Prokurator Generalny zajął stanowisko w sprawie, zgodne ze stanowiskiem pozwanej.

Sąd Okręgowy oddalając apelację powoda wskazał, że wykładnia językowa art. 62 ust. 1 ba Ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599 z późn. zm.) sprzeciwiała się przyjęciu, aby możliwe było przyznanie powodowi z chwilą objęcia stanowiska prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w [...] wynagrodzenia zasadniczego w stawce ósmej. Ustalenie wynagrodzenia w tej stawce możliwe byłoby wyłącznie wówczas, gdyby powód „na niższym stanowisku” otrzymywał już wynagrodzenie w stawce siódmej. Powód tymczasem nie otrzymywał wynagrodzenia zasadniczego w stawce siódmej „na niższym stanowisku”. Podstawą prawną przyznania mu wynagrodzenia zasadniczego w stawce siódmej było wyłącznie delegowanie do innej jednostki organizacyjnej prokuratury na okres powyżej sześciu miesięcy. Zgodnie bowiem z art. 50 ust. 4 ustawy o prokuraturze w takim przypadku (za wyjątkiem delegowania do ówczesnej Prokuratury Generalnej) prokurator na pozostały okres delegacji uzyskuje prawo do wynagrodzenia zasadniczego w stawce podstawowej, przewidzianego dla prokuratora tej jednostki. Z przepisu tego wynika, że jest to jedynie świadczenie okresowe, a nie wynagrodzenie, które przysługuje temu prokuratorowi z racji zajmowanego stanowiska i stażu pracy.

Sąd drugiej instancji ocenił również, że gdyby przyjąć za prawidłowe stanowisko powoda, który twierdził, że z racji delegowania go na okres powyżej sześciu miesięcy do Prokuratury Apelacyjnej, a następnie awansowania na stanowisko prokuratora Prokuratury Apelacyjnej, miało wynikać, że z dniem objęcia stanowiska prokuratora w tej Prokuraturze przysługiwało mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce ósmej, to należałoby uznać, że w sytuacji, jeśli powód po wielomiesięcznej (lub nawet wieloletniej) delegacji do Prokuratury Apelacyjnej choćby na jeden dzień wrócił z tej delegacji do swej jednostki macierzystej (w tym przypadku Prokuratury Okręgowej w G.), a w konsekwencji utracił na ten jeden dzień prawo do wynagrodzenia zasadniczego w stawce siódmej i dopiero po tej

jednodniowej przerwie uzyskał powołanie na stanowisko prokuratora Prokuratury Apelacyjnej, to wówczas nie byłoby wątpliwości, że powinien otrzymać wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej. Natomiast w przypadku braku tej jednodniowej przerwy, wynagrodzenie zasadnicze powinno - zgodnie z argumentacją apelującego - przysługiwać w stawce ósmej. W konsekwencji to nie czas spędzony na delegacji w prokuraturze apelacyjnej lecz - czasami zupełnie przypadkowa i niezależna od woli czy to prokuratora, czy też jednostki organizacyjnej prokuratury (np. uwarunkowana przedłużającą się procedurą nominacyjną) - kwestia istnienia lub braku przerwy w delegowaniu do danej jednostki organizacyjnej decydowałaby o wysokości należnego prokuratorowi wynagrodzenia. W ocenie Sądu Okręgowego byłoby to nielogiczne i skrajnie niesprawiedliwe. Taka interpretacja art. 62 ust. 1 ba i art. 50 ust. 4 ustawy o prokuraturze byłaby również nie do pogodzenia z zasadą racjonalności ustawodawcy. Zdaniem Sądu odwoławczego przewidziany w art. 50 ust. 4 ustawy o prokuraturze mechanizm wzrostu wynagrodzenia po odpowiednio długim czasie delegowania do innej jednostki organizacyjnej prokuratury jest niczym innym, jak swego rodzaju „dodatkiem delegacyjnym”, jaki jest przyznawany pracownikom delegowanym do pracy poza macierzystym zakładem pracy. Oczywiście przy tym jest, iż dodatek ten przysługuje jedynie w okresie delegacji i nie jest automatycznie włączany do wynagrodzenia zasadniczego danego pracownika.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżył w całości skargą kasacyjną powód. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 oraz 4 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w postaci konieczności jednoznacznego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, czy otrzymywanie, na podstawie art. 50 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (jednolity tekst: Dz.U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, z późn. zm.), po dniu 8 maja 2009 r. przyznanego w okresie delegowania do prokuratury apelacyjnej wynagrodzenia zasadniczego w stawce siódmej przez prokuratora prokuratury okręgowej, spełniało warunek otrzymywania tego wynagrodzenia, o którym mowa była w art. 62 ust. 1 ba w związku z art. 62 ust. 1 eb i ust. 1 ed ustawy o

prokuraturze, jeżeli w okresie delegowania i otrzymywania tego wynagrodzenia, a zwłaszcza, gdy okres ten przekroczył 5 lat, prokurator został powołany na stanowisko prokuratora prokuratury apelacyjnej, a w konsekwencji czy z chwilą objęcia w takiej sytuacji tego stanowiska jego wynagrodzenie winno zostać ustalone w stawce ósmej. Ponadto wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o:

1. odrzucenie skargi kasacyjnej, gdyż nie spełnia wymogu art. 398⁴ § 2 k.p.c., bo nie zawiera uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania;

ewentualnie o:

2. odmówienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, z uwagi na to, że w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne oraz skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona;

a w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania o:

3. oddalenie skargi kasacyjnej;

4. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według reguł przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powoda nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 czy 4 k.p.c.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że skarga kasacyjna została niewłaściwie skonstruowana. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest bowiem szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392). W przedmiotowej sprawie skarżący natomiast, chociaż wskazuje na jej element w postaci uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, to jednak zawarł go łącznie z uzasadnieniem podstaw kasacyjnych, przez co te dwa elementy skargi zlewają się i wymuszają

poszukiwanie w jej treści argumentów przemawiających, w ocenie skarżącego, za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Ponadto należy zwrócić uwagę, że skarga kasacyjna obarczona jest jeszcze jednym istotnym błędem. Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w przepisach art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. wykluczają się wzajemnie, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 2014 r., III UK 107/13, LEX nr 1648630; postanowienie Sądu Najwyższego z 20 marca 2014 r., I CSK 343/13, LEX nr 1523355; postanowienie Sądu Najwyższego z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, LEX nr 1770903). Tymczasem skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że w jego ocenie skarga jest oczywiście uzasadniona, a gdyby te twierdzenie nie zostało podzielone przez sąd, to i tak w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Taka argumentacja jest niedopuszczalna. To rolą skarżącego jest zidentyfikowanie i uzasadnienie występujących w danej sprawie przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wewnętrznie sprzeczna jest argumentacja, zgodnie z którą naruszenie przez sąd prawa jest tak oczywiste, że uzasadnia przyjęcie skargi do rozpoznania, a jednocześnie, twierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a więc problem interpretacyjny, którego rozstrzygnięcie jest wymagane do prawidłowego rozpoznania danej sprawy.

Niezależnie od powyższego, należy także zauważyć, że skarżący nie uzasadnił należycie występowania w przedmiotowej sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie

skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Treść sformułowanego przez skarżącego zagadnienia prawnego wskazuje na to, że w ogóle nie dotyczy ona zagadnienia o charakterze ogólnym, przydatnego dla rozstrzygania innych, podobnych spraw, w istocie skarżący przez sformułowane przez siebie zagadnienie prawne dąży do uzyskania ze strony Sądu Najwyższego rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, zgodnego ze swoimi oczekiwaniami, a zatem traktuje on Sąd Najwyższy jak zwykły sąd trzeciej instancji, należy zatem przypomnieć, że Sąd Najwyższy jest sądem prawa, a nie sądem trzeciej instancji,

którego zadaniem byłoby zmienianie orzeczeń sądów, z którymi nie zgadza się jedna ze stron. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący nie przedstawił żadnych argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, nie wskazał, aby pojawiały się jakiegokolwiek wątpliwości interpretacyjne w innych sprawach tego rodzaju. W rzeczywistości uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i samej skargi kasacyjnej sprowadza się do polemiki z ustaleniami i stanowiskiem Sądu drugiej instancji.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Skarżący w żaden sposób nie uzasadnił dlaczego, w jego ocenie, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem nie jest możliwe odniesienie się do tego twierdzenia skarżącego, nie jest bowiem rolą Sądu

Najwyższego poszukiwanie argumentów na uzasadnienie stanowiska skarżącego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2 ma swoją podstawę w art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.